

не мислеше за бунт и революция. А следъ като се върна, запламтѣ, увлече се въ борбата, издигна се до върха ѝ, стана най-прѣкъ помощникъ на Левски — самъ горѣше, подпалваше и другитѣ.

Наистина неговата дейность бѣше скрита, властѣта не го подозираше, разхождаше се свободно изъ града, пиеше си кафето у Петалата, посещаваше редакцията на вестникъ „Дунавъ“ и весело разговаряше съ даскалитѣ отъ турското медресе.

Но следъ убийството работата ставаше друга.

Драганъ Цанковъ предвиждаше, че нишкитѣ на едно следствие могатъ да се увиятъ около шията на Ангелъ Кънчевъ и да оплетатъ примката на бесилката му.

Затова бледнѣше и треперѣше.

Расимъ-паша търкаше очитѣ си и сумтѣше.

— Не! Нѣма честни хора въ този градъ! Нѣма вѣрни хора!

Той стана, нервно, облече шинела си и излѣзе.

И кой знае по каква случайность, на вратата се сблъска съ Иванчо-ефенди.

Иванчо-ефенди познаваше добре Ангелъ Кънчевъ.

*

Ангелъ Кънчевъ слизаше по стрѣмната пж-течка на кея, къмъ пристанището. Предъ румънското пареходче имаше натрупани хора. Градинари заминаваха за Влашко. Удобно бѣше да се измъкне и той.

— Една бележка да отида до Гюргево, — каза Ангелъ Кънчевъ на чиновника отъ паспортното отдѣление. — Довечера се връщамъ.